Když potkám samotného tatínka s dítětem, určitě ho povzbudím, že tatínkové jsou pro děti moc důležití a že sám mám tři děti, se kterými je to super.

Někdy to odezní, někdy ale dojde k hlubšímu rozhovoru. – Je to pro něj požehnáním!

„Moc vám to sluší," povídám úplně cizímu páru přes 50 let věku, který se při chůzi drží za ruce. Usmáli se na sebe navzájem i na mě a řekli mi, že to tak mají už 25 roků. – Zjevně byli požehnáni…

Paní středních let právě vyšla z paneláku a něco si ťuká na chytrých hodinkách. „Vypadáte sportovně!" poznamenal jsem nahlas. Otočila se na mě se širším úsměvem než byl můj: „Díky." A rozběhla se směrem k parku. – Není pochyb, že byla požehnána…

„Máš krásného strážce," říkám třicátníkovi s pejskem. „Díky, to je dědictví," a hned mi vypráví o své špatné minulosti, o práci s dorostovými fotbalisty, že se jmenuje Roman a další osobní věci. „Víš, v mém životě byla doba, kdy jsem se cítil strašně osamělý a byl jsem v depresích…" Pokračoval jsem svým bleskovým příběhem až k Ježíši a k mostu přes propast a tím jsem se dozvěděl, že Roman je „tak trochu věřící" a na nic dalšího teď není připraven. – I tak to pro něj evidentně bylo požehnáním…

Někdy se k Ježíši vůbec nedostanu, ale daný člověk se při odchodu po deseti metrech s úsměvem otočí, koho to vlastně potkal. Bylo mu to příjemné, bylo to pro něj požehnáním. I když k Ježíši nedojdu, jsem jim požehnáním. To určitě můžeš taky!